

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/48/2013
Identifikačné číslo spisu:	7904010869
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7904010869.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Richarda Bureša a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2013 v trestnej veci obvineného A. R. a spol., pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvinených A. R. a M. R. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Attilu Bohácsa, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 6. mája 2010, sp. zn. 5 To 11/2010, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinených A. R. a M. R. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 10. novembra 2009, sp. zn. 4 T 172/04, boli obvinení A. R. a M. R. uznaní za vinných z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005 na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 22.6.2004 okolo 13.20 hod. v obci M. pri železničnom priecestí s presne nezistenou zbraňou v ruke prinútil A. R. nastúpiť do vozidla zn. Ford Sierra evidenčné číslo B. XXX X. poškodeného Ing. U. O., kde vo vozidle mu nasadili na hlavu kuklu čiernej farby, M. R. mu pritlačil hlavu o sedadlo a previezli ho do lesného porastu pri štátnej ceste z I. J. do obce O., kde ho obaja obžalovaní vyviedli z vozidla na čistinku a tam sa ho pýtali, čo je s vkladnými knižkami a keď im oznámil, že tieto sú zablokované na 3 mesiace, žiadali od neho peniaze, pričom poškodený im z vrečka nohavíc vydal peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 2.700.-Sk, ktoré peniaze zobrali, z miesta činu odišli a poškodenému pred odchodom povedali, že pre peniaze si prídu v mesiaci september, čím takto svojím konaním spôsobili pre poškodeného Ing. U. O. škodu vo výške 2.700.-Sk.

Za to bol každému z nich uložený podľa § 234 ods. 2, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, § 40 ods. 5 písm. c/ Tr. zák. v znení platnom do 31. decembra 2005 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005 bol výkon trestu u obvineného A. R. podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky a u obvineného Pavla Fedora na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Na podklade odvolania okresného prokurátora Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 6. mája 2010, sp. zn. 5 To 11/2010, rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného A. R. a u obžalovaného M. R..

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 obžalovanému A. R. uložil podľa 234 ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 obžalovaného A. R. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. (prvej) nápravnovýchovej skupiny.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 obžalovanému M. R. uložil podľa 234 ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 súd obžalovaného A. R. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. (prvej) nápravnovýchovej skupiny.

Obvinení A. R. a M. R. písomným podaním z 15. januára 2013 (doručeným súdu prvého stupňa 16. januára 2013), podali prostredníctvom obhajcu JUDr. Attilu Bohácsa proti citovanému rozsudku krajského súdu dovolanie.

V dovolaní poukázali na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a domáhali sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky citovaný rozsudok krajského súdu zrušil a prikázal, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. bol podľa dovolateľov naplnený tým, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia napriek ustanoveniu § 125 Tr. por. platného do 31. decembra 2005 neuviedol žiadne právne relevantné dôvody, ktorými sa riadil pri úvahách o druhu a výške trestu, ktorý im uložil. Naopak, Okresný súd Trebišov v citovanom rozsudku veľmi presvedčivo vysvetlil dôvody, pre ktoré pri úvahách o výške trestu aplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005. V tejto súvislosti poukázali aj na skutočnosť, že trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie voči nim bolo vznesené 6. októbra 2004 a vec bola právoplatne skončená až 6. mája 2010, teda doba trestného stíhania bola podľa ich názoru z hľadiska práva na spravodlivý súdny proces neprimerane dlhá. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces napokon považujú aj to, že do dňa podania dovolania podľa ich vedomostí im nebol nariadený výkon trestu odňatia slobody. Od vznesenia obvinenia uplynulo už viac ako osem rokov a za ten čas viedli riadny život. Z týchto dôvodov by výkon trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov svoj účel z hľadiska individuálnej ani generálnej prevencie nesplnil.

Najvyšší súd prípisom z 12. júla 2013 vec vrátil okresnému súdu na odstránenie vytknutých nedostatkov a vec bola dovolaciemu súdu na rozhodnutie opätovne predložená 23. augusta 2013.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvinených na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Trebišov. Poškodenému Ing. U. O. ho nedoručil, pretože z oznámenia o jeho úmrtí vyplýva, že 7. februára 2006 zomrel.

Okresný prokurátor sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§

368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však zistil, že dovolaťmi namietaný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade naplnený nebol, a preto je dovolanie potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa ods. 1 písm. i/ a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Pokiaľ ide o dovolacie námietky obvinených, najvyšší súd uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Formuláciou uvedenou v tomto ustanovení zákon vyjadruje, že dovolanie založené na dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Dovolatelia, ako to vyplýva z obsahu nimi podaného mimoriadneho opravného prostriedku, v podstate vyjadrujú svoj nesúhlas s tým, že odvolací súd pri ukladaní trestov neaplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005, ktorý upravuje zákonné podmienky mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, ktoré podľa ich názoru boli v posudzovanom prípade splnené.

Najvyšší súd k podanému dovolaniu obvinených uvádza, že súdy obidvoch stupňov zistený a ustálený skutok správne právne posúdili ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. spáchané spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005 a v tomto smere napokon ani samotní obvinení nevzniesli žiadne námietky. Pokiaľ ide o ich námietku, že odvolací súd im neuložil trest s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005 je potrebné vysloviť, že tento v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysvetlil, prečo v posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre aplikáciu tohto ustanovenia umožňujúceho mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody.

Aj keď sa krajský súd v napadnutom rozsudku z hľadiska článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) nezaoberal dĺžkou trestného stíhania obvinených (jeho primeranou lehotou), pri úvahách o druhu a výške trestu z hľadiska ustanovení významných pre posúdenie tejto otázky (§ 3 ods. 4, § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 citovaného Trestného zákona) napriek tomu rozhodol zákonne a správne. Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že dĺžku trestného stíhania neovplyvnili výlučne orgány činné v trestnom konaní a súd, ale na tejto sa významnou mierou podieľali samotní obvinení (a istou mierou aj ich obhajcovia), ktorí, aj keď sa o termíne hlavného pojednávania dozvedeli riadne a včas alebo boli o jeho termíne upovedomení, opakovane sa naň z rôznych dôvodov nedostavovali a spôsobili tak prieťah v konaní viac ako dva roky.

Na podklade tohto zistenia najvyšší súd preto konštatuje, že zákonné podmienky pre aplikáciu článku 6 Dohovoru (prostredníctvom ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. platného do 31. decembra 2005) v posudzovanom prípade splnené neboli, a preto rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.